

Konferencijos metu pirmą kartą kohabitacija, jos tipai ir kohabitacijos paplitimas buvo įvertinti istorinėje perspektyvoje (beveik dviejų šimtų metų) ir geografinėje perspektyvoje (Vakarų ir Rytų/Centrinė Europa, JAV). Konferencijos pranešėjai diskutavo kas lėmė ir lemia kohabitacijos paplitimą įvairiuose religiniuose ir skirtinguose kultūriniuose kontekstuose. Šiuo atveju įdomus ir akademiškai intriguojantis Jan Trost pastebėjimas: “kohabitaciją lemia įvairios priežastys. Poros nesirenka kohabitacijos. Žmonės tiesiog joje gyvena, nes kohabitacija nėra asmeninis pasirinkimas.” Jan Trost apibūdino kohabitaciją kaip gyvenimą kartu atskirai. Klausimų kelia ir Ancos Dohotariu tyrimas, nustatęs, kad 1990-2000 m. Vengrijoje, Lietuvoje, Rumunijoje kohabitacijos mastai buvo mažesni, nei Estijoje, Bulgarijoje, rytinėje Vokietijos dalyje. Tuo tarpu Aušra Maslauskaitė pristatė tyrimą, kuris atsakys į klausimą, kas gi pirmieji pradėjo kohabituoti po 1990-ųjų ir iš esmės formavo šią tarpasmeninių santykių tradiciją nepriklausomoje Lietuvoje. A.Maslauskaitės tyrimas papildė Andrejs Plakans ir Inetas Lipšos analizę apie kohabitacijos etapus sovietinėje Latvijoje. Tyrėjų nuomone, kohabitacija formuoja skirtingus tarpasmeninius santykius šeimoje ir skatina skirtingus motinystės tipus (vėlesnę motinystę, trumpesnę moters reprodukcinį aktyvumą).

2014 m. Konferencijos pranešimų pagrindu bus parengtas specialus žurnalo “The History of the Family: An International Quarterly” numeris. Specialiais šio numerio redaktorais bus Jan Kok ir Dalia Leinartė.